

COM ARRIBAR A CASA.

En una llibreria o biblioteca de Catalunya. Avui. A aquesta hora.

ROSA: T'he vist.

ALBERT: Perdona?

ROSA: Que t'he vist. Abans.

ALBERT: M'has vist?

ROSA: Sí. No ens coneixem però t'he vist.

ALBERT: Em dic Albert.

ROSA: Jo Rosa i t'he vist.

ALBERT: Encantat, Rosa, però...

ROSA: He vist / com

ALBERT: Potser que sortíssim...

ROSA: No, no vull anar a prendre res. No, no no, no. No vull lligar. No sóc aquí per lligar. T'has pensat que volia lligar? No. No, no.

ALBERT: No, no et demanava per anar enlloc. Sinó que sortís-sim d'aquesta conversa. No sé on vols... Que m'has vist, dius?

ROSA: Sí.

ALBERT: ...?

ROSA: No en vols parlar. Ho entenc. No passa res.

ALBERT: No.

ROSA: Et fa res si l'agafo?

ALBERT: Té. *(Donant-li el llibre que té a les mans.)*

ROSA: Ah, gràcies. No. No. No, no. Està bé?

ALBERT: No ho sé. No l'he llegit. Per això ara l'agafava.

ROSA: Clar. Clar. Que burra. Clar. Si l'agafes és perquè no l'has llegit. Jo no llegeixo gaire. La veritat no llegeixo. D'on trauria el temps. De fet, sí que llegeixo però vull dir que no llegeixo llibres. No tinc temps per llibres. Qui llegeix llibres avui dia, si amb 140 caràcters ho pots dir tot? Això diuen. Sóc de les típiques que queda embadalida amb les frases del Twitter. Saps el Twitter? El coneixes? M'hi he ben enganxat. Una afició com una altra. Mentre no m'enxampin a la feina. Sóc follower d'una pila de gent enginyosa que en sap un niu d'escriure frases enginyoses. No sé d'on ho treuen! Tant et parlen d'un all com d'una ceba com d'un carbassó. Ara somrius, ara rius, ara t'indignes, ara et poses tendra... Et fa res, doncs, si l'agafo?

ALBERT: Però si ja el tens a les mans.

ROSA: El llibre no. No. No em referia al llibre. El llibre m'és igual. *(L'hi torna.)* Em referia al ram.

ALBERT: ...

ROSA: He vist com deixaves no fa res un ram preciós a la paperera d'aquí a fora.

ALBERT: ...

ROSA: No dius res. Eres tu?

ALBERT: Sí.

ROSA: Per què?

ALBERT: M'agrada llegir. T'explicaré una història que vaig escriure fa temps. Escric. Dura més d'un tuit. Em ve de gust explicar-te-la. Te l'explico.

ROSA: Té a veure-hi, amb el ram?

ALBERT: Té a veure amb mi.

ROSA: Serà molt llarga?

ALBERT: Te la faré curta.

Anys enrere, un esquirol adolescent va anar a l'hospital amb el seu pare. Si no recorda malament, era la primera vegada que entrava en un tronc sanitari d'aquells. Anaven a visitar el seu oncle. Càncer. L'esquirol, un cop a l'habitació, es va asseure i va deixar que el seu pare i el seu oncle recordessin jocs de petits mentre ell llegia un còmic. Xerraven i reien sense parar. Segurament, sabent que aquella xerrada seria de les últimes, si no l'última, on podrien fer vius els seus records comuns. Com pujaven a aquell roure ran de riu i es llençaven en bomba a l'aigua tot cridant «PINYA». O com li robaven a la seva germana les nous amagades, les obrien, se les menjaven i després les tornaven a cloure buides per

retornar-les al mateix amagatall. La conversa es trenava amb els minuts com si el temps no existís i no passés. Confonent passat i present. En un silenci, qui sap si el primer d'aquella vetllada, del llit estant, l'oncle se'l va mirar. Amb aquella mirada vidriosa i plena de veritat que tenen els esquiroles quan es connecten amb la natura. Després va mirar prosaicament el seu germà. Aquest és el petit? El que llegeix? «Sí», va dir el pare. «Li agrada molt llegir. Els altres vuit no han pogut venir. Avui tenien partit». Acte seguit, l'oncle va mirar el seu nebot i amb tota la veritat que es pot tenir en una situació com aquella va dir, planerament: «No llegeixis, pensaràs massa. Seràs trist». I va esclafir a riure perquè li havia vingut al cap vés a saber quina altra anècdota...

Després d'aquella tarda, la tristor va acompanyar el nostre adolescent. I també uns dies més tard, quan enterraven l'oncle. Però també el dia que va entrar a la universitat per la qual tant havia lluitat. I també el dia del seu primer petó fet amb amor. I el dia que va néixer el seu primer fill. I el dia del desè fill també. I fins i tot el dia que li va tocar la loteria i es van poder mudar a un tronc de la zona alta. La tristor no el va deixar mai de banda. Però, tot i així, no va voler ni poder deixar mai de llegir. Un dia, molts, moltíssims anys després d'aquell oracle, del llit estant d'aquell mateix tronc d'hospital, tot acabant de llegir un llarg poema, va alçar els ulls i va mirar la vida viscuda reconfortat. Els darrers versos que mai llegiria deien: «Esquirole més trist i més savi / despertà el matí següent». I va esclafir a riure.

ROSA: Vols fer-me plorar?

ALBERT: Lluny de la meva intenció. L'ús de la pornografia de les llàgrimes en literatura, la trobo obscena. Però avui estic

especialment trist. Melancòlic. Com aquell petit quadre de Cézanne, *El jove de l'armilla vermella*. El coneixes?

ROSA: ...

ALBERT: He conegut una dona fantàstica. No. Més que fantàstica: magnífica. Una dona plena de misteris. El ram era per ella. Però, no sé per què, un cop l'he comprat no han passat ni 100 metres i l'he hagut de deixar a les escombraries. La paperera m'ho demanava. Afamada. Amb la seva boca oberta. He mirat enlaire. Uns núvols de desafiament atàvic tapaven l'esquerda d'un edifici. Un vent lleu de mal presagi s'ha aixecat i he deixat el ram suaument, lentament. Com aquell qui abandona un nadó a contracor davant la porta d'un convent. Com a sacrifici. Però sap que fa bé. I he entrat aquí dins a buscar consol en un llibre. Que és com arribar a casa.

ROSA: A mi no m'han regalat mai flors. Flors, flors, vull dir. La rosa de sant Jordi no compta. Que aquesta cada any cau. I de vegades dues. La que toca i la que no t'esperes. Que aquesta que no t'esperes al final també te l'acabes esperant. Això sí, no en cau mai una de tercera... Aquesta, aquesta seria la que no t'esperaries. Per això em faria il·lusió que me'l regalesis. Per tenir un ram.

ALBERT: Et trauria de la teva tristor?

ROSA: Qui t'ha dit que estigui trista? No n'estic pas. Et dic que no m'han regalat mai flors. Flors, flors. I com que no sóc mal educada, doncs et demano permís per agafar el ram. El podria haver mangat, així de fàcil, però no volia que em pillassis i em perseguissis carrer avall. Quina vergonya! I si em veu algú que em coneix? (...) L'has deixat?

ALBERT: No. És magnífica... Magnífica... És un tresor en una illa d'asfalt... L'adoro... Com podria deixar-la.

ROSA: Vull dir el ram. El ram. El ram que has deixat a la paperera dels... El recolliràs?

ALBERT: No hi haurà ram. Avui, no.

ROSA: Els melancòlics feu això? Parlar encriptat?

ALBERT: Pots agafar el ram.

ROSA: Gràcies.

ALBERT: El llibre també.

ROSA: Gràcies. No cal. Tot teu. Si m'he de posar trista.

ALBERT, riu: No, no ho has entès. Més trist però més –

ROSA: Savi, sí, més savi... No el vull. Quina conversa més rara.

ALBERT: Trobes?

ROSA: Sí, parles raro, noi. Parles... com ho diria... raro. Raro de... Però és igual. Una coseta, et fa res agafar-lo tu? No vull que em vegin remenant les escombraries. Em fa cosa.

ALBERT: És clar.

ROSA: Et pensaràs que estic pirada però no n'estic. Estic casada. Que és com estar pirada. Ara ha fet quatre anys. Amb el meu marit estic genial. És fantàstic. Fa tot el que se suposa que ha de fer. Ser carinyós, apassionar-se amb la feina que té, aixecar les dues tapes i apuntar bé dins la tassa —no en trobaràs gaires que ho facin—, planificar les vacances —és un crack en això—, deixar la cuina feta una merda quan es planteja fer una truita de patata i ceba, i estimar-me, clar.

Com que en tot el dia no ens veiem per culpa de les feines, jo suposo que és per això que encara tenim tant defici. Sempre n'hem tingut. Tots dos. Com que no llegim abans d'anar a dormir, doncs mira, hem d'apagar el llum. I quan el llum s'apaga, ja se sap, o dorms o t'hi poses. Perquè ens hem dit que, fins que no passin cinc anys, res de criatures. Tot aquest temps per a nosaltres. I aquests últims dotze mesos que ens queden solets, doncs ens els estem agafant com si s'acabés el món. I ja m'entens... Anem curts de son... Plores?

ALBERT: Sí. Però estic bé.

ROSA: I això?

ALBERT: Potser ja hauria de marxar.

ROSA: Sí. Jo també, hauria d'anar passant. (*Mira l'hora.*) Uï, que tard! Ja veuràs quan em vegi arribar amb el ram. Tot seran preguntes.

ALBERT: Hi haurà respostes?

ROSA: Clar. Li explicaré la veritat.

ALBERT: La veritat.

ROSA: Sí. Que me les ha donat un... melancòlic.

ALBERT: I no es posarà gelós?

ROSA: No. Pobre d'ell.

ALBERT: Exacte. La veritat.

ROSA: Va, anem. A vegades, res és tan bonic com arribar a casa.

ALBERT: Exacte.

ROSA: Però la de debò, me la deixes?

ALBERT: El què?

ROSA: La frase. La frase és teva. L'has dit abans. No te'n recordes? La penjaré al Twitter. De vegades, res és tan bonic com arribar a casa.

ALBERT: Això he dit?

ROSA: Més o menys.

Pausa.

ALBERT: Saps? M'has fet joliu el temps. Platxèric. Un xic.

ROSA: Ets ben raro, raro. (*Pausa. Se la veu pensativa.*)

ALBERT: Vinga, que no ens prenguin el ram.

ELL surt més alegre. ELLA resta pensativa. Voldria moure's però no pot. Li llisca una llàgrima?